

20
ГОДИНИ

П О Р И В

Средно общообразователно училище с изучаване на чужди езици “Свети Климент Охридски” - Благоевград

Интервю с Катерина Марчева, директор

**Катерина Марчева,
директор**

- Г-жо Марчева, СОУИЧЕ „Св. Кл. Охридски” става на 20 години. Кои са моментите от историята на училището, които Вие смятате, че ще помните още много години?

- Много са моментите, които се помнят. Но аз искам да спомена два, които няма да се повторят, а са и важни в историята на СОУИЧЕ „Св. Кл. Охридски”, Благоевград. Първият е връчването на знамето на училището. Това се случи на 25.11.1992 година в зала „П. Яворов”. Тогава щният заместник-кмет по хуманитарните дейности г-н Пашов ми връчи официално знамето, а аз го предадох да се освети. Осветеното знаме бе поето от първите знаменосци на училището Георги Коев, Рая Симеонова и Ива Хаджийска. Вторият много важен момент е 14 декември 2005 година – официалното тържество за откриване на новата сграда на училището. На този ден г-н Лазар Причкапов, кмет на Благоевград по това време, връчи акт №16 и ключовете на новопостроеното училище. Това бе първото новопостроено училище след дългогодишно прекъсване.

- С какво се гордеете като директор на училището?

- Гордея се с всички наши възпитаници, които израстнаха и израстват като личности и достойно заемат място в обществото. Гордея се с успехите на нашите ученици и учители, които наистина са много. Гордея се с колегите, с които сме делили радости и трудности през тези 20 години. Благодаря на всички мои колеги, бивши и настоящи, за техните усилия, старание и всеотдайност, за постоянството и за високия им професионализъм и съм горда, че сме заедно. Гордея се с работата на нашето училищно настоятелство. Благодаря на родителите за това, че са поверили най-скъпото нещо – децата си, на нас. Щастлива съм, че в навечерието на нашия празник мога да благодаря всички културни институции в града ни със съзнанието за достойно свършена съвместна работа и да кажа, че се гордея с общата ни дейност.

- Колко са учителите и служителите, които работят тази година в СОУИЧЕ “Свети Климент Охридски”?

- В момента в училището работят общо 61 човека, от които: 46—педагогически персонал, в това число педагогически съветник и логопед, 15—непедагогически персонал и медицинско лице, на щат в Община Благоевград.

- Какво ще пожелаете на учениците, учителите и другия персонал в училището?

- Първо да ги поздравя за празника и да пожелая и в бъдеще СОУИЧЕ „Св. Кл. Охридски” да бъде знак за качествено образование, оригиналност и висок професионализъм. Да са здрави и щастливи и с устрем и воля да постигат нови успехи в личния си живот, живота на училището, на града и страната ни. А на тези, на които животът им продължи на други места по света, да помнят, че те винаги ще бъдат възпитаници на СОУИЧЕ „Св. Кл. Охридски”, които ние всички обичаме.

**Интервюто взе:
Анна Димитрова, IV клас**

Поздравителен адрес

от доц. д-р Валентин Василев, Председател на училищното настоятелство при Средно общообразователно училище с изучаване на чужди езици "Свети Климент Охридски" – Благоевград

доц. д-р Валентин
Василев

Уважаема г-жо Директор,

Уважаеми преподаватели и служители,

Позволете ми да ви поздравя по случай двадесетгодишнината на СОУИЧЕ „Свети Климент Охридски“ от името на всички родители.

Двадесетгодишнината е особена възраст в живота на хората и организациите. На старта на осъзнатия и все по-самостоятелен живот, нашето училище е готово за предизвикателствата на съвременното общество и новите изисквания към образователната услуга.

През всички тези години вие със завидни усилия и професионализъм преведохте нашите деца през първите и най-важни житейски уроци, помогнахте им да се изградят като личности и граждани. В най-тежките години от утвърждаването на демократичните ценности в нашето общество съумяхте да бъдете катализатор за позитивни промени

и с примера си възпитахте поколения от будни и съвестни хора.

Училището се утвърди и открило като стожер на високите професионални резултати в учебно-методически и възпитателен аспект, като в последните години неговите успехи станаха достояние и на редица световни образователни институции.

Пожелавам Ви от сърце много дръзновение, вяра в децата на Благоевград и България и убеденост във високия професионализъм.

Почти 10 години след своето завършване, съм изключително щастлива че съм имала възможността да бъда възпитаник на СОУИЧЕ „Свети Климент Охридски“, което ми е дало солидна база за по-нататъшно развитие и ме е подготвило успешно за съревнование с колеги не само от български, но и чуждестранни университети. Специални благодарности на класния ми ръководител г-жа Пенка Ангелова, най-добрият учител за 2002 година - г-жа Гьошкова, а също така на г-н Вълков, г-жа Сейменска, г-жа Гаврилова, г-жа Хаджийска, г-жа Йовкова и много други, които са дали напътствия и съвети за по-нататъшно професионално развитие на много от нас. Най-искрено Ви благодаря!

С Уважение, **Лили Деянова-Станоевич**, Асистент в Европейската Комисия, Главна Дирекция за „Научни изследвания и иновации“, Директорат „Околна Среда“, отдел за „Управление на природни ресурси“

Интервю с Емил Пецев, помощник-директор

Емил Пецев, помощник-директор

- Г-н Пецев, представете се с няколко думи на нашите читатели-кой сте, от колко време работите в нашето училище, длъжност и професионално развитие?

- Емил Кирилов Пецев, помощник-директор по административно-стопанската дейност в Средно общообразователно училище с изучаване на чужди езици „Св. Климент Охридски“ – Благоевград от 2003 година до сега.

Журналист, режисьор, редактор в радио "Стримон" от 1995 година до 2002 година.

- Кога и по каква специалност сте се дипломирали?

- 2000 година. Магистър по специалност българска филология, професионална квалификация - магистър филолог и учител по български език и литература.

- Кой е най-приятният и най-неприятният Ви спомен от ученическите години?

- И приятните и неприятните са много. Едните са от 30 юни, другите от 15 септември /усмихва се/.

- А най-приятният и най-неприятният спомен от

работата Ви в нашето училище?

- Неприятните ги предоставям на амнезията, на забравата, те не са от значение, не са важни /става сериозен и продължава/. Важните са приятните, добрите спомени, а те са срещите ми с вас—нашите ученици /и отново се усмихва/.

- Имате ли свой професионален девиз или мечта за успешна реализация?

- „Прави каквото трябва, пък да става каквото ще!“.

- Какво ще препоръчате на днешните ученици?

- Освен „Sensodyne“ ли? Нали се досещате за „незабравимия“ рекламен клип: „Препоръчвам Sensodyne...“ /усмихва се доволно/. Препоръчвам им да се молят, като мен. Аз се молах преди всеки изпит. Сега се моля всеки божи ден, при това по няколко пъти. Молитвата е кратичка: „Аз мога“. Да вярват в себе си /колко банално/ и на доброто в себе си /колко сложно/.

- Възможности за контакти с Вас?

- Мисля, че не е невъзможно /не му омръзва да се усмихва/. Разбира се. А вие усмихвате ли се?

С усмивка интервюто взе:

Кирил Мирчев

Летовис

Лето 1991	Основаване на училището
Лето 1992	Освещаване на училищното знаме
Лето 1993	Сформиране на училищното настоятелство и начало на изучаване на православните християнски ценности
Лето 1994	Реализиране на столово хранене в училището
Лето 1995	Изграждане на компютърна лаборатория в училището с достъп до Интернет
Лето 1996	Първото училище с наета линия за интернет връзка и достъп всички компютри в залата
Лето 1997	Сателитна връзка в помощ на чуждоезиково обучение
Лето 1998	Начало на автоматизацията на училищната библиотека участие в международната инициативата „Пушкинска библиотека”
Лето 1999	Сред първите училища с проект по програма „Коменски” и Международна програма I*EARN . Домакини на Третата балканска среща и доброволка от „Корпуса на мира” в училище
Лето 2000	Изграждане на „Интернет учебен център” по програмата „Schools on-line” и Фондация „М. Балкански
Лето 2001	Контакти с училище „Котуко” Осака, Япония и съвместна информационна кампания с „Фейс то Фейс”-България
Лето 2002	Разработване на първите WEB базирани уроци и начало на съвместна програма с Колежа в Барабо, Уисконсин, комисия „Фулбрайт”
Лето 2003	Утвърждаване на ученическото самоуправление
Лето 2004	Изграждане на Ресурсен център в помощ на учителите
Лето 2005	Откриване на новата сграда на училището и Сертификат за качество по програма „Коменски”
Лето 2006	Откриване на кабинети по биология и музика
Лето 2007	Домакини на Национална олимпиада по руски език и на международна среща на „АРИОН” и обновяване на училищната ограда
Лето 2008	Изграждане на езиков център с учебна литература и пособия от Фонд Елцин.
Лето 2009	Училището става част от Академията на централноевропейските училища и се възстановява целодневната организация на учебни занимания
Лето 2010	Обновен кабинет по изобразително изкуство, участие в проект „Да научим”
Лето 2011	Акция за безопасен интернет, Проект по програма Коменски „Да учим математика заедно”

Освещаване на училищното знаме
Лето 1992

Учителският колектив
Лето 1992

Откриване на новата сграда
Лето 2005

Ученическо творчество

Целите на хилядолетието

През 2000 година едно смело момиче се изправи пред сетовните лидери и каза на света да се промени. С тази своя молба тя изрича целите на хилядолетието.

Да се премахне бедността и глада е това, което момичето нарича първа цел. Ние, децата, с подслон и родители, не познаваме самотата и глада, но в очите на едно сираче сълзите преливат като вълни в океан от страдание. Липсата на образование в някои държави е голям проблем, особено когато има толкова любознателни хора по света, това е и втората цел, към която се стремим. Да има знание за всеки. Чуваме все повече удивления за това, че жена е заела пост на държавен служител. Не трябва да се учудваме, защото в 21 век равенството между половете е факт и това е третата цел, мъжете и жените да имат равни права. Цел четири е свързана с намаляването на детската смъртност. Заради глад и болести населението на по-бедните страни измира. Всеки живот е като нишка, крехка и тънка, трябва да я оставим вплетена в света, колкото се може по-дълго. Цел пет е за подобряване на здравето на майките. Неопишуема е тъгата на едно дете, когато загуби майка си. Ние трябва да променим това. Борбата с разпространението на хив/спин, малария и други болести е задача на цел шест, а седмата цел е свързана със защитата на околната среда. Последната цел ще ни покаже развитието на обществото, а може би вие вече

сте забелязали промените.

Така смелостта на едно обикновено дете промени света. Хиляди световни лидери, засрамени от факта, че едно момиченце е съзряло толкова обширно проблемите и страданията на обществото, си тръгнали от събранието, но този път с идеи за бъдещето, а не с тревоги от миналото.

Георги Младенов Георгиев, VII клас

Магдалена Малинова, VI клас

Моето пророчество за бъдещето на света и човека

Светът и животът!

Единият съществува благодарение на другия. Една безкрайна взаимозависимост, през която блясва като падаща звезда човекът. Ти, аз, всички. И според стойността, което носи същият този човек, светлината на блясъка е по-дълготрайна и силна или мигновена.

Днес светът не е най-доброто място за живот. Аз искам и мога да го преобразя. С вас. С всички, които искат повече толерантност, хармония и сигурност около себе си. Хайнрих Хайне пише: „Германия – това сме самите ние”. И осъзнавам пределно ясно: „България – това сме ние самите”. И светът – пак сме ние. Значи от мен, от нас зависи какъв е той. И ако искаме да бъде по-добро място за живот, то ние трябва да станем по-добри.

Как ли?

И лесно, и трудно е. Защото всички ние: ти, аз, човечеството – сме отговорни за вярата в доброто, с което човек се ражда и което може да даде на останалите. Аз мога. И искам да го дам на същия този свят, за да стане по-човечен.

Вярата в доброто!

Имам я. А има ли вяра – има надежда да се промени светът около нас към по-добро! Вярвам и се надявам, че това ще се случи, при това скоро!

Знам, сега в света на власт е страхът от какво ли не.

Но страхът отсъства само там, където има воля за борба със собствените слабости. Всички ги имаме. И всеки може да ги пребори. Аз също.

Няма по-свободен човек от този, който не се страхува – физически и душевно. Яне Сандански казва, че: „Свободният се бори за съвършенство!”. Искам да бъда такава. И с другите като мен да направим същия този свят мирен и дружелюбен, чист и нравствено извисен.

Защото можем да го сторим!

Създаден от Бога, светът е престанал да изповядва в ежедневието си Десетте Божии заповеди. А те са колкото прости и лесни за разбиране, толкова и безкрайно мъдри и трудни за изпълнение. Искам да мога във всичко да се ръководя от тях! Поискай го и ти! Защото Бог е Творец, а аз и ти – неговото подобие. Можем и трябва да бъдем създатели.

Свободните хора творят!

А творчеството е живот и след смъртта дори. Сега знам, че светът може да стане по-добро място за живот. За мен, за нас! За човечеството!

Може. Тогава – да вярваме в доброто и творческата сила на всеки от нас! И да преобразим условията за живот, защото светът – това сме самите ние!

Диана Караджова, XII клас

Мечти в реалността или реалност от мечти

–Скъпааа, ще ми помогнеш ли? – разнесе се гласа на майка ми откъм кухнята.

Ох, това определено беше неприятно. Да те изтръгнат от най-великия фентъзи филм на всички времена, точно в най-вълнуващия момент, когато си потънал дълбоко, дълбоко в историята, за да...режеш салатата.

Майка ми явно забеляза, че съм кисела, и за милиарден път ме разпитва какво толкова намирам във филмите за магия и хилядите книги за вълшебства, почти съдрани от препрочитане. Поглеждам я с недоумение, сякаш отговорът е изписан на челото ми с огромни горящи букви и е просто невъзможно да зададеш подобен въпрос. Отварям уста за поредната си тирада от сорта на „Не виждаш ли в какъв скучен свят живеем, не ти ли се иска малко разнообразие” и замръзвам... Ей така, с ножа за зеленчуци в едната ръка, с домат в другата и с отворена уста. (Само някой да се е засмял). Всъщност никога не съм могла да структурирам смислен отговор, защо си мечтая някой герой просто да ми подаде ръка и да ме „отвлече” на някое по-чудато място. Детска мечта може би...

Но не съм ли малко голяма вече, за да мечтая да станя фея?!

Довършвам рязането надве-натри, все още разсъждавайки дали мечтите имат срок на годност и дали границата между детството и реалния свят не е точно прага, пред който си избърсваш обувките и събуваш мечтите. Или се избърсваш от мечтите и събуваш обувките...

Заяпвам се през прозореца и виждам добрия стар град. Дали в древни времена всичко е било толкова красиво, както в творбите на класиците? Дали всъщност и те не са живели в малки, замрели във времето градчета, и просто не са носили необикновеното в себе си?

„Тя живееше в чудно малко градче, тъй забравено от Богвете, че само определяше съществуването си. Нощните улички приютяваха в мъждивата светлина на старите фенери съдбите на хиляди странници, всеки скътал историята на дните си зад чифт очи, нетърпеливо взрели се в хоризонта. Такъв бе и...”

така би започнала някоя приказка от моят свят, предполагам. За обикновената необикновеност и за смисъла на живота. Просто изтръкан скуч... Глупости! Това си прозвуча като в приличен бестселър.

Да можех да изобретя очила, с които да виждам света така винаги, дори в „лошите” ми дни. Ето ти мечта, като за зрял човек. Да проумееш истината и красотата на ежедневието и да окъпеш дните си в блъска на приказно сияние.

„Не, draga моя, мечтите не умират!”- смънках под нос. Дори не бях осъзнала, че съм започнала да разсъждавам на глас.

- Крайно време беше да го проумееш – усмихна се зад гърба ми мама. – Те растат заедно с теб, развиват се и от неуловими стремежи се превръщат в историята на твоя живот. Дали ще е фентъзи или комедия, зависи от автора.

Хм, майка ми в ролята на мъдрата фея ли се вживя току-що?! Отива й, трябва да и се признае. Явно все пак е знаела за очевидната тайнственост на всичко заобикалящо ни. Не бих повярвала, ако ми го беше казала вчера, вероятно и затова ме остави сама да надникна зад завесите на привидното.

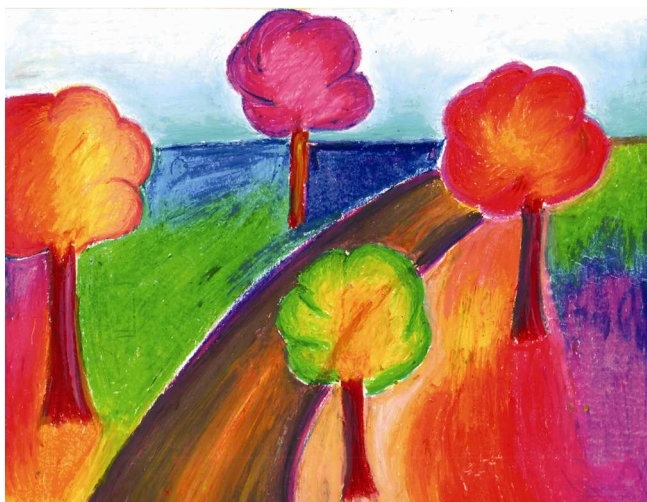
- Ето го и смелият рицар на сребрист жребец. – Вметна през смях, когато колата на баща ми плавно се приюти на паркинга пред блока.

Хубаво е да видиш, че и останалите си позволяват малко художествена измислица. (Което съвсем не означава, че баща ми не е достоен за рицар на новото време. Макар че силно се съмнявам да се навие да носи ризница и меч, вместо яке и мобилен телефон).

Струва си да мечтаеш, да го правиш с размах и от все сърце. Нека вярваме в чудесата. Току виж някой ден ми поникнат криле, та да имам оправдание, че все витая някъде.

Яна Валентинова Сотирова, XII клас,

спечелила една от 1000 стипендии на фондация „Комунитас” за талантиливи български ученици в областта на литературата

Магдалена Илиева, VI клас

Георги Цурев, IV клас

„Перед Вами громада–русский язык! Н.В. Гоголь

1991 година от позициите на днешния ден ни изглежда далечна и интересна. Бушуват политически страсти, които се стоварват и върху изучаването на руския език не само в Благоевград, но и в цялата страна.

И през същата тази 1991 година се ражда ново училище – Средно общообразователно училище с изучаване на чужди езици „Свети Климент Охридски”, в което и до днес се изучава този толкова близък и различен руски език. То е единственото в Благоевград и региона, където децата от първи клас се запознават с богатата руска култура и традиции. Трупа се опит, създават се традиции в изучаването на руския език.

Признанието идва през 2003 година, когато се създава и Националната мрежа на училищата-бази за изучаване и разпространение на руски език. Ние сме сред 23-те, завоювали мястото си като водещи учебни заведения в обучението по руски език. Ежегодно се организират срещи с русистите от региона, на които се споделят мисли и опит, търсят се решения на проблемите, нови методи в преподаването. За повишаване квалификацията на учителите поддържахме тесни контакти с учебни заведения от Москва, Санкт Петербург, Волгоград, Ереван и други. Всяка година наш ученик участва в Международния езиков лагер „Московия”, което е резултат от доброто представяне в олимпиадите и състезанията по руски език на национално и регионално ниво. Тези участия засилват интереса и желанието на децата да се изявяват в мероприятията, свързани с руския език. Традиционно е домакинството ни на общински и областен кръг на олимпиадата по руски

език. През 2007 година СОУИЧЕ „Свети Климент Охридски” организира и прие участниците в Националния кръг на олимпиадата и за пръв път бе разработен нейният официален сайт. През 2001 година Стоян Михайлов зае първо място в националния кръг и се представи отлично на международния кръг в Москва.

„Масленица”, „Пасха”, „День космонавтики”, „Русское чаепитие”, „День языков”, „День Победы” – това са все празници, които се очакват с нетърпение, подготовката за тях е трескава, с огромно желание и ентузиазъм. И тук е мястото да похвалим всички деца от 5,6,7 класове и да им благодарим от сърце, и най-вече на танцовата трупа от 10 и 11 класове, участниците в Първия национален конкурс за рецитатори „Гимнастерка” – Любо Поптодоров, Елвира Саляхетдинова, Яна Сотирова, Петър Кръстев, Антония Илиева, Александър Началнички, Албина Томова.

Като подарък за 20-годишнината на училището е участието на Александър Началнички от 11 „А” клас в Световния фестивал на руския език, който се състоя в началото на месец ноември тази година в Санкт Петербург.

Участието ни в проектите на Пушкинская библиотека и Фондацията на Първия руски президент Борис Елцин спомогна за обогатяването на библиотечния фонд, в който колекцията от руска учебна и художествена литература е една от най-богатите в Благоевградски регион.

Обръщайки се назад, виждаме, че трудът на учители и ученици не е бил напразен, руският език е звучал и ще продължи да звучи в класните стаи на Средно общообразователно училище с изучаване на чужди езици.

Жана Лалева

Надя Димитрова

Теодора Радева

Ученическо творчество

Училище мое

Училище, защо на някои не им се идва при теб?

Защо, като чуят думата „училище” се сещат за мъчилище?

Ех, че капризни сме ние, децата! Като научим нещо и го приложим някъде ни е приятно. Ама да го научим, все ни мързи! СОУИЧЕ си има и своите добри страни:

- готини, добри и мили госпожи;
- новички и чисти класни стаи;
- по коридорите пълно е с красиви проекти;
- на стълбите на снимки бивши ученици ни се усмихват и ни казват да подражаваме на тях.

Михаела Кафеджийска, VI клас

Приказка за приказката

Сега ще Ви разкажа приказка за приказката.

Приказката имаше начало и край, но те бяха много далече един от друг. По пътя за края имаше много врати, а във всяка врата жеееше по една малка приказка. Никои бяха вълшебни, други смешни. Имаше и тъжни приказки, но тях не ги обичаха много, защото бяха съзливни. За щастие и тъжните приказки винаги имаха добър край.

Всяка от тези приказки - смешни, тъжни и вълшебни, всеки ден тръгваха по света и разказваха своите истории, а животни и хора слушаха с любопитство.

А вие искате ли да проследите пътуването до Страната на чудесата?

Цветелина Терзиева, VI клас

"Too Much Curiosity - Lost Paradise" (proverb)

Paradise – the place where all my dreams come true. The supreme moment of my wishes and feelings. The place where I can find all the virtues. It stimulates many miserable people to believe that there will be better days for them. And the misfortunes in their lives someday will be inverted into fields of happiness and their cloudy thoughts will be replaced with sunny hopes. And like many other people I do believe that somewhere in the space Paradise exists and I am curious to know what it looks like. Is it large enough to gather the huge mass of suffered creatures? Is it something on the Earth or it is above us? ...

If we consider that Paradise is spread among us – we can see it in every flower or in the pure water of the Sea. But people are not that kind of creatures who can be easily satisfied. They are insatiable to reach the core of everything. When they see sunlight they do not exclaim: "What a miracle!" but they are restless to explore it. This is the will to find out even the invisible and the untouchable. We are so depressed and unhappy because we want more and more. Just living and enjoying – that is not a human quality.

We can see that lack in the story about Adam and Eve. They were evicted from Paradise. Eve was immortal – but she got the curiosity. Although she had the fields of happiness, the joy of living, the sunny days – she needed to be aware of everything. And that apple tree standing there provoked her need. We can easily say that if there was not Eve, but some other person, he would have acted just in the same way.

Like others and I am interested in uncovering the surrounding. The topic that excites most of the people is their future. We are impatient to find out what will be tomorrow. Will it be better than yesterday ...

But we should understand that unawareness is a part of Paradise. The surprise at the end will be more delightful. Just like a book – we cannot understand the last page if we did not read the whole story.

So it is in our lives – we should be patient until we reach the last page – our own Paradise.

Elvira Salyahetdinova – 12th "A"

„Чуждият език е отворен прозорец към света“ ... а защо не френски?

„Чуждият език е отворен прозорец към света.“ С тази френска мисъл започвам първия си час по френски език в осми клас. Владеенето на чужди езици е неоценимо богатство и средство, чрез което младите хора ще се приобщят към европейската и световна култура, цивилизация, история, наука.

Не знам защо преди пет години избрах да уча точно френски език. Може би, защото вече имах познания по английски и не исках да повтарям всичко отначало или може би, защото винаги съм харесвала френските шансони, които преди не можех да си превода. При всички положения, в мен е имало нещо, което да ме подтикне да избира френския пред другите езици. Той ми даде много, но най-важното е, че ми предостави още един ключ за моята врата към света! Защото, както Волтер е казал: „Да знаеш много езици, значи да имаш много ключове от една врата“.

Спомням си, че започнах да уча този прекрасен език с много ентузиазъм. Нали знаете как, когато нещо е ново за вас, то ви е интересно и му отделяте по-специално внимание. Е, така беше и с мен. Първата година френският ме плени с красивото си и мелодично звучене. Беше ми забавно да го уча, защото откривах много общи думи с вече познатия ми английски. Бързо разбрах, че един език никога не се научава напълно, но винаги има нещо ново, което можеш да научиш или да добавиш към вече наученото. Затова непрестанно обогатявам и развивам нивото си по френски. Мисля, че все пак се справих доста добре, защитавайки двете си нива за владение на езика. Много полезно се оказа за мен и пътуването до Франция, възможността да приложа на практика наученото и да се запозная с приятели, с които контактувам и до днес.

На всички, които се чудят какъв чужд език да изберат,

На националното състезание "Defi lecture"

рат, ще кажа, че всеки език е обаятелен по свой собствен начин. Така че, който и да изберете, няма да съжалявате, защото езикът е богатство! Аз винаги съм обичала езиците и времето, отделено за тяхното изучаване, винаги ми е доставяло удоволствие. Френският, от своя страна, винаги ще има специално място в сърцето ми, защото с него са свързани едни от най-прекрасните ми спомени.

В заключение искам да ви пожелаая да съберете толкова много „ключове“, че когато се наложи, който и от тях да вземете, той да ви отвори вратата към бъдещето! А в СОУИЧЕ „Св. Климент Охридски“ език се учи лесно и забавно!!!

Снежана Г. Шутова, XII клас

Здравейте отново!

Здравейте!

Казвам се Силвия Болчева и завърших СОУИЧЕ „Св. Климент Охридски“ през 2001 година. Прекарах 12 години в това училище и спомените и разказите от тях едва ли бих могла да събера тук. И все пак, това бяха едни незабравими моменти, които и до днес често ме карат да се усмихвам.

Несъмнено, както и при всеки друг ученик, това бяха интересни и забавни, трудни и непоносими, но преди всичко хубави моменти, редуващи се час след час. Учители, които помня и до днес, такива които безспорно остават своята следа в живота ни след това, такива, които ни карат да се смеем, такива, които ни карат да търсим по-доброто в себе си, такива, които ни амбицират да искаме и можем повече, такива, които ни дават важни уроци, такива, които ни предизвикват, такива, които ни формират като личности. Съучениците ми, с които независимо дали сме имали добри, лоши, или никакви взаимоотношения...те са споменът за най-хубавите, весели и щастливи моменти. Това са тези, които стават хора заедно с теб, променят се заедно с теб, развиват се заедно с теб, правят грешки заедно с теб, постигат успехи заедно с теб и накрая поемат по пътя – всеки по своя, запазвайки единствено спомена за хубавите моменти и усмивките, шегите, на които след това се смеят 5, 10, 20 и повече години по-късно.

Накратко ще разкажа за моя път. Още в средата на 12 клас, взех изпитите TOEFL и SAT, кандидатствах в различни университети, получих стипендии, направих своя избор и се спрях на специалност в частен международен университет в Германия – Jacobs University Bremen. Бях невероятно щастлива и доволна от постигнатия успех и прекарах безгрижни последни дни в гимназията, наслаждавайки се на момента и знаейки, че съм подсигурила следващата си важна стъпка. Нямах и представа какво предизвикателство ме очаква – осъзнах го месеци по-късно. В университета, който

избрах, се залагаше на трансдисциплинарно обучение – комбиниране и осъществяване на различни области и предмети. Получих степен Бакалавър в Интегрирани Социални Науки – в превод – специалност, която комбинира фокус върху 4 основни предмета - Социология, Политика, Масови комуникации, Икономика. Именно тази интеграция от много различни области беше огромно предизвикателство – невероятно предимство беше да имаш добри познания и култура от всевъзможни области, които да можеш да интегрираш и прилагаш. Изисквах се невероятни усилия, но всичко това си струваше – имаш уникалната възможност да живея, уча и работя с хора от над 80 националности, в невероятна среда, със страхотни предизвикателства, но пък и още по-страхотни условия, в които се случваше всичко това. Не бих могла да разкажа за всичко, смятам че всеки един млад човек трябва да го изживее ...просто бяха едни от най-хубавите и пълноценни моменти в живота ми. Колкото и дълги да изглеждаха дните ни, особено тези по време на изпитните седмици, всичко в един момент свърши ...бляскаво и шумно...и отново всеки тихичко трябваше да поеме по избрания си път. Аз останах в Бремен, кандидатствах за магистърска степен и програма в друг университет в града – Университет по Приложни Науки, Бремен. Завърших едногодишна програма – Европейски Частен и Обществен Мениджмънт и получих степен Магистър. Завърших в Топ 3 на университета и програмата си, изнесох реч на церемонията по завършването в кметството в града, получих предложения за докторантури, които отказах, и поех пътя си нататък. Днес, работя в частна компания, занимавам се с всевъзможни неща и всеки ден осъзнавам колко ценни са били опитът, знанията и пътят, който извървах. А пътят ми, започна точно там – в училището, което помня и до днес, на онези изтъркани маси, с онзи безгрижен смях, с упоритостта на едни хора, които успяха да ни покажат, че можем, и че трябва да положим усилия да извървим пътя, който е пред нас! Успех!

Силвия Болчева, випуск 2001

Congratulations to Saint Klement of Ochrid's Foreign Language Learning School! I am very excited for your 20 year anniversary. You have wonderful teachers and a wonderful director which are very important ingredients to make such an excellent school. I am proud that I had the privilege to teach in your school even if only

for a short time. Even 11 years later, I think of the school often and always fondly. I hope to one day have the opportunity to visit again. Best of luck to all of you and I wish the school another 20 years of excellence.

Warmly,

Sarah Marshall Neal, Peace Corps Volunteer 1999-2000

Честит 20-годишен юбилей на любимото СОУИЧЕ! Бих перифразирал първите три букви от абревиатурата СОУИЧЕ така:

Сам - Определяш - Успеха си, (но НЕ и без да) Изучаваш Чужди Езици. Ясно е къде:) Следвайте мечтите си и никога не се отказвайте! "Бягайте от

час" (без да прекалявате, разбира се), но повече бягайте към целите си! Успех!

Боби Ваклинов, випуск 2007

"Господари на ефира"

Привет!

Казвам се Мила Пиперевска и завърших СОУИЧЕ „Св. Климент Охридски“ през юни 2007 година. Продължих висшето си образование в Англия. Учих 3 години в University of Warwick, специалност Management, която

обхващаше области като счетоводство, финанси, бизнес управление, икономика, маркетинг, статистика, управление на проекти и др. Там имах възможност да участвам в много извън-класни дейности - една година бях президент на обществото AEGEE Europe. Също така заемах ролята на Marketing & Social Events Coordinator в Българското общество. Участвах в планирането и подготовката на най-голямата конференция, изцяло организирана от студенти - Warwick Economics Summit, на която се канят световно известни личности от сферата на икономиката и финансите, за да държат лекции пред студенти от университети в цял свят.

Летните ваканции, когато не бях в Англия, имах възможност да приложа на практика нещата, които бях научила през годината. Прекарах един месец в MARS България като част от Маркетинг отдела и още един месец в OMV България, където бях на стаж в отдел счетоводство и финанси.

Завърших университета през юли 2010 с отлична оценка. От тогава работя в Nestle България и съм част от отдел Комуникации. Там се занимавам предимно с външна реклама - реклама върху билборди, градски транспорт, метро и др.

Знанията, които натрупах, докато бях ученичка в СОУИЧЕ „Св. Климент Охридски“, ми помогнаха да успея да се реализирам след завършването ми. Най-много ми помогнаха:

- дисциплината, на която ни учеха - винаги да бъдеш с изрядно подготвено домашно и да си навреме за началото на часа
- участията в дискусии - способността да можеш ясно да изказваш мнението си и да можеш да го подкрепиш със силни факти и аргументи е безценно умение, когато дойде ред да защитаваш позицията си на работа или в университета

Това, което ми липсва, е приятелската обстановка - хората, с които се виждаш и с които прекарваш по 5-6 часа всеки ден. Също така, приятелски настроените учители, които дори понякога строги, много добре могат да преценят кога/ какво/ защо и как да реагират в определена ситуация, за да те мотивират и колко да изискват от всеки ученик.

Мила Пиперевска, випуск 2007

- Г-н Балабанов, Вие сте един от възпитаниците на СОУИЧЕ „Св. Климент Охридски“, избрани в новия Общински съвет. Какви са училищните Ви спомени?

- Позволете първо да поздравя Г-жа Катя Марчева и целия работен колектив: преподаватели, възпитатели, административни сътрудници и помощен персонал, които са

работили или работят в СОУИЧЕ, по случай 20 годишния юбилей. Тяхна е заслугата за това, че успяха за един сравнително кратък период от време да утвърдят училището като едно от най-добрите в Община Благоевград. Когато говорим за своето училище, ние почти винаги си представяме една конкретна сграда. Но аз мисля, че много по-важни от сградата са хората, които работят в нея, които и придават живот и облик

- Как изглеждаше училището по ваше време?

- Аз съм част от един от първите випуски, започнали обучението си в СОУИЧЕ, като завърших средното си образование през 1998 година. Мисля, че говоря от името на випуска, като казвам, че времето в училище за нас беше спокойно и безгрижно. Като нямам предвид, че не ни се е налагало да учим упорито. Разбира се, тогава не сме го съзнавали, но организацията на учебния процес едва ли е била лесна. Тъй като делях-

ме обща сграда с Националната хуманитарна гимназия, понякога се налагаше да учим в мазето на гимназията или да седим на детски чинове. Макар и по-късно г-жа Марчева успя заедно с общинското ръководство да се справи по забележителен начин и с този проблем, когато бе построена новата сграда. По времето, когато навсякъде се строяха хотели, в Благоевград се изгради училище.

- Какво смятате, че нужно за бъдещето развитие на СОУИЧЕ „Свети Климент Охридски“?

- Колкото и да са добре нещата, винаги има какво да се желае. Аз не се съмнявам в способностите на ръководния екип на СОУИЧЕ да поставя проблеми и да търси тяхното решение. Приоритет например трябва да бъде осигуряването на по-добри възможности за спорт и физическо възпитание, от игрища и площадки, до съблекални и душеве. Като това важи за всички училища в града. От СОУИЧЕ могат да се взимат много примери, както за успешната работа по проекти, така и за това, че едно от малкото с изградена рампа за инвалиди. В крайна сметка за тези 20 години беше постигнато много и аз не се съмнявам, че нашето училище ще продължава да бъде едно от водещите в общината. Мисля, че родители и ученици ще могат с основание и в бъдеще да се гордеят с това, че са негови възпитаници.

Асен Балабанов, випуск 1998

Библиотеката . . .

Библиотеката при СОУИЧЕ „Св. Климент Охридски“ е неразривно свързана с учебно – възпитателния процес в училище. Тя посреща потребностите на ученици и учители и всячески се стреми да задоволи техните интереси. Библиотеката започва своята дейност още с обособяване на училището като самостоятелно учебно заведение /през 1991 г./. Първата заведена книга е „Текстове за редактиране в 7 клас и конкурсни изпити“ от Надя Бурджиева и колектив. От тогава до сега фондът на библиотеката непрекъснато се обогатява и обновява. В момента той наброява над 6889 библиотечни единици /книги, CD, DVD, аудио и видео касети/. Ежегодно библиотеката обслужва около 2787 читатели и раздава около 3602 библиотечни единици. Освен основната си дейност – доставяне, обработване и съхраняване на библиотечни единици и обслужване на читатели, библиотеката изпълнява и други разнообразни задачи и дейности – участва във всички мероприятия на училището: олимпиади, ученически състезания, държавни зрелостни изпити. Има и няколко успешни проекта:

- През 1997 год. проект „Обогатяване на училищната библиотека с цел повишаване познавателната активност на учениците“ – получени 50 тома учебна и справочникова литература на стойност 711,328 лв.
- През 1998 год. проект на тема „Внедряване на автоматизирани технологии в библиотеката при СОУИЧЕ „Св. Климент Охридски“- Благоевград“ пред фондация „Отворено общество“ София, фонд

„Библиотеки“ – получени в библиотеката един компютър и един принтер.

- През 1999 год. Международен мега проект „Пушкинска библиотека“, който бе осъществен на няколко етапа в рамките на няколко години.

С годините библиотеката при СОУИЧЕ „Св. Климент Охридски“ укрепва и затвърдява позициите си на културно и информационно средище в учебното заведение. В условията на финансова криза и недостатъчност, заслуга за успешната дейност на библиотеката имат интересът и ентузиазмът на читателите и целия колектив на училището.

Виолета Узунова, библиотекар

Акция „Внимание–Интернет!“

На 3 февруари 2011 година, с партньорството на Българската национална телевизия, от Средно общообразователно училище с изучаване на чужди езици „Свети Климент Охридски“ стартира кампанията „Внимание Интернет!“. В нея взеха активно участие ученици, родители и преподаватели. В рамките на кампанията бяха проведени дискусии за положителните и отрицателните аспекти от работата на младите хора в интернет пространството.

Във връзка с отбелязването на международния ден за безопасен интернет, на 8 февруари 2011 г. директорът Катерина Марчева проведе съвместен открит урок по темата с малките и по-големите ученици.

На 28 март 2011 г. в СОУ с изучаване на чужди езици "Св. Климент Охридски" се проведе среща на ученици от седми клас с инспектори от II РУ на полицията в Благоевград. Инспектор от детска педагогическа стая Славчо Димитров и полицейски инспектор Антон Доклев запознаха учениците с опасностите в интернет и мястото на силите на реда при разкриване на "виртуални" престъпления. По-късно същия ден по време на Часът на класа ученици от седми клас чрез видеоконферентна връзка имаха възможност да зададат въпроси на координатора на национален център по безопасен интернет и ръководител на гореща линия за борба с незаконното и вредно за деца

съдържание в интернет Георги Апостолов.

Към сайта на СОУИЧЕ „Свети Климент Охридски“ беше създаден форум, в който всеки ученик, напълно анонимно, може да споделя преживяванията си в интернет. Под мотото „Това не е просто игра, това е твой живот“ учениците изготвиха много плакати, проведоха анкети, представиха презентации. На срещи с родители бяха дискутирани въпроси, свързани с безопасността на децата в интернет.

Маргарита Спирова

Кампанията беше наблюдавана и активно отразявана от РТВЦ Благоевград в предаването "България

Иван Ненов, випуск 2011

В спорта – успехи като за световно!

Успехите на нашите ученици в спорта достигат до най-високи висини. Световните и европейските първенства се оказали любими места не само за изява, но и за печелене на призови места. През 2006 година Искра Апостолова завоюва 1-во място, специална техника отборно, и 3-то място, форма отборно на VII Световно първенство за юноши по Таекуон-До ITF.

Не по малки са успехите на европейски първенства. Младият талант в шахмата - Киприан Бербагов, спечели титлата Европейски шампион за 2008 година за момчета до 12 години. Година по-рано беше трети.

Асен Милчов, ученик от 7 клас стана европейски вицешампион, спаринг +155см, на първото за деца Европейско първенство по Таекуон-До ITF.

Ейми Тасева, ученичка в 12 клас, също в Талин, но на 17-то Европейско първенство за юноши и девойки завоюва бронзов медал, спаринг до 52 кг.

Училището може и да се похвали и с Ивайло Урдев- Балкански вицешампион и многократен републикански шампион по триатлон.

Не по малки са успехите и на родна сцена.

Като по закон най-добрите плувци в града и шампиони на страната са наши ученици: Рая Андонова, Христина Андонова 5 клас, Виктория Андонова 5 клас, Васил Стоилов 6 клас, Виктор Миланов 5 клас, Георги Цурев 4 клас.

Освен Киприан, и други наши шахматисти са се докосвали до златните медали на национални шампионати в шахмата като Десислава Градевска, Алекс Тънова, Иван Зашев и Стефан Фотев.

В колективните спортове приносят на нашите ученици в техните отбори е не по-малък. Но индивидуалните им качества почти винаги ги изстрелват на по-високо ниво. В училището са учили национални състезатели в юношеските отбори по футбол като Веселин

Градско първенство по футбол, 2011 година

Турнир по шах-мат, 2011 година

Стойков, Георги Даскалов, Иван Михов, Радослав и Борислав Цоневи, Таня Махлелиева. В момента национални състезатели в нашето училище са Смаил Кребалиев-10 клас, Виолета Божинова- 10 клас, Веселина Махлелиева- 10 клас.

Райко Дундалов покорява вече световните върхове в баскетбол и откъд океана.

През своите двадесет години СОУ с изучаване на чужди езици „Св. Климент Охридски“ е спечелило много призови места, на които могат да завидят училища с много по-дълга история. Всяка година нашите ученици с огромно желание се включват в спортни мероприятия от името на училището.

В последните години нашето училище се затвърди като постоянен участник във финалните състезания от „Ученически игри“ по шахмат. Най-големият успех на училището е през 2007 година, когато отборът ни в състав: Киприан Бербагов, Десислава Градевска, Алекс Тънова, Иван Зашев и Стефан Фотев във възрастовата група 8-10 клас, достига до трето място на финалния кръг в с. Кранево, обл. Добрич. На същия турнир нашите ученици - Киприан Бербагов (тогава 4 клас) и Десислава Градевска от 8 клас станаха ученически шампиони, съответно при момчетата и при момчетата.

Училището ни има завоювани съответно 5-то място 2008 година във възрастовата група 8-10 клас. И две шести места в по-малката група 5-7 клас през 2005 г. и 2011 г.

Отборите ни по футбол, хандбал, баскетбол, плуване са ставали многократни градски и областни, първенци.

Александър Илков

20 години ученическо творчество

Училище на всички времена

Посветено на СОУИЧЕ
„Св. Климент Охридски” -
Благоевград

По пътя наш сега вървим,
горди, смели, замечтани,
и бъдещето си градим
по план от тебе начертан.

Деца сме твои и броим
годините, които изминаваш,
щастливи сме, а и ценим,
че младо ти за нас оставаш.

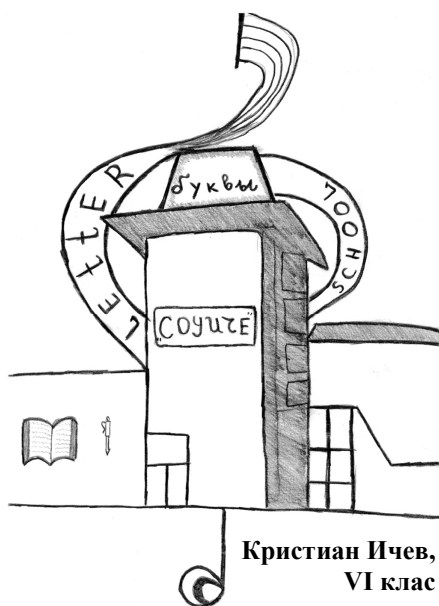
Смехът ни, може би, ечи
все още по скамейките зелени.
Не сме до теб, но в нас тупти
името ти с букви позлатени.

Растеш, но пък растем и ние,
станахме цветя от семена,
поклънали в тебе мило
и пръснати по цялата земя.

И днес от теб на разстояние
ще има хиляди цветя,
ще бият празнично с признание
хилядите техни сърчица.

Ти наше си и винаги ще бъдеш,
училище на всички времена,
градината, с която днес празнуват
цъфтящи и откъснати цветя.

Гергана Харизанова,
випуск 2001

Слава за Климент Охридски

О, учителю честити,
Ти отвори ни очите.

И в трудни за народа дни,
книжовността разпространи!

О, учителю велики,
дал надежди за душите!

И днес пак ни водиш ти,
към светли бъднини!

Твоето име славим ние,
и венци за тебе вием!

Цветелина Терзиева, VI клас

В душата ми храм

Преди 12 години прекрачих прага
на училището ми любимо и първи-
ят звънец щом удари,
Вий, учители добри,
ни посрещнахте с „Добре дошли”.
Училището се превърна във втори
дом за нас,
където прекарвахме повечето вре-
ме с Вас.

Научихте ни как да пишем,
учим и четем,
и буквичките да не ги ядем.
С Вас започнахме от А и Б
и след това

всеки гордо каза
„Аз мога да чета”.
Дадохте ни много, учители мили,
през всички тези години.
Отворихте пред нас прозорец към
света.

Дадохте ни знания добри
и вече всеки от нас е готов своя
върх да покори.
Годините прелитаха една след една
и ний се озовахме на висота.

И ето. Идва време за слова, които
не знам по какъв начин да изрека.
С „Учителко любима”- обръщам се
към всички Вас,
които бяхте неотлъчно с нас!!!
Ще завърша с едно голямо БЛАГО-
ДАРЯ,
което искам пред Вас ,Учители,
да произнеса!!!!

Драгомира Димчева, XII клас

Петър Михов, V клас

Българското слово

Българското слово е сила могъща.
То е свежо и приятно
като пролетните дни.
Живее във всяка българска къща.
Живее във всички българи.
Отнасяш ли се ли се с него добре,
накрая то ти отвръща.
Издига те, с теб расте,
в разумен човек те превръща.

Никол Хайтова, VI клас

Ангел Султов, V клас